

Tre nye Viser.

1. En velskabt Pige.
2. Om den svenske Konstabel, der krobede ind i en Kanon.
3. At mødes, at skilles, at savnes.

1. En velskabt Pige.

Mel. Hjalmar og Sulda.

Jeg heder Sofie og er atten Aar,
 Og Folk figer at jeg er skøn,
 Men jeg er kun fattig og Arv ei jeg faar,
 Dog hørte jeg Frederiks Bon,
 Han elsked mig høit, og jeg elsked ham efter,
 Men saa blev han kold, ja thi Rigmandens Datter,
 Hun syntes ham bedre — jeg havde ham tabt,
 Dog vidste jeg hvordan den anden var skabt.

Jeg gav mig i Tjeneste hos hende snart:
 En Morgen da hun laa ogsov,
 Saa samled jeg alt det forlorne i Fart,
 Til Fredrik jeg gif med mit Nov,
 Jeg sagde: Se her er din Kjærestes Dænder,
 Her er hendes Barm, kun for dig vist den brænder,
 Vel er den af Bat, men du bedre forstaar
 Det Hele, naar her du kan se hendes Haar.

V box 26 : 760

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70 80 90 300

0

Her er hendes Høster og Læggene her,
Popoen af Gummi, tag den.
Og hvad der tilbage af Skjønheden er,
Det ligger derhjemme min Ven.
„Nei, vel er jeg fattig, men Kroppen er ægte,
Og Hjertet er ørligt, det kan du ei nægte“.
Saa kyssed han mig og fik efter mig kører:
„Dig ta'r jeg, Sofie, det ved jeg, hvad er“.

[Helms, Johannes]

2. Om den svenske Konstabel, der frøb ind i en Kanon.

Nu vil jeg indvie jer i
Historien om en Person:
::: Om en Konstabel fra Sverige,
Som stjod sig med en Kanon. :::

Han var lidt hidsig i Blodet,
Forresten god og reel,
::: Nu havde han sat sig i Ho'det,
At han vilde slaa sig ihjel. :::

Han tomte sin Brøndevinsflaske
Og smed den op paa en Bastion;
::: Saa frøb han med Sabel og Tasse
Paa Hovedet i en Kanon. :::

Cigaren han havde i Munden,
Som lunte den tjene jo kan;
::: Men da han var kommen til Bunden,
Saa fængset Kanonen an. :::

Sine Knebels- og Bakkenbarter
Sved først den arme Nad,
::: Og derpaa i tufinde Parter
Konstabelen splittedes ad. :::

Hans Næse den fandt man ved Skagen,
Hans Dine og Øren i Lund,
::: Et veldigt Stykke af Vagen
Neddumpet i Øresund. :::

I Malmö man det observerte,
Det valte stor Sensation;
::: Til Staden man telegraferte:
„En Seiler af ny Konstruktion.“ :::

De Allieredes Marine
Gi mere behøve man vil,
::: Det er Lord Rochranes Maskine,
Som styrer ad Kronstadt til. :::

Og Bukserne, Kappen og Kjolen
De spredtes til Lands og til Vands,
::: En Buksknap fandt man i Polen,
Men den var vist ikke hans. :::

Og Folk paa Stedet beretter,
Og dette bør mærkes især.
::: Han døde først Dagen derefter
Af Mangel paa Luft og Ernær. :::

Det stod i et Blad kaldet „Tiden“,
Med Sandheden nogen og ren,
::: Men da det er længe siden,
Saa kanskje det hele er Løgn. :::

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

3. At mødes, at skilles, at savnes.

At mødes, at skilles, at savnes, —
Det Livets Historie er;
I Dag vi en Broder omfavne,
I Morgen vi ser ham ei mer.

Uboelig Skæbnen ham river,
Med Magt af vor blødende Barm,
Han Kysset til Afsked os giver
Og river sig ud af vor Arm.

Med taareblændt Øje vi følge,
Den elskete bortdragne Ven,
Men selv over Fjeld over Bølge,
Vor Tanke ledsager ham end.

Paa Pynten ved Havet vi stande,
Vildt sværmer den megtige Aaland;
I fjærnt og i ukjendte Lande
Vi dromme at gaa ved hans Haand.

Men al! Vi se Drømmen forsvinde, —
Et intet omslutter vor Arm;
Dog stedse det elskede Minde,
Bevares i hjærlige Barm.

At mødes, at skilles, at savnes, —
Det Livets Historie er;
I Aften en Ven vi omfavne,
I Morgen vi se ham ei mer.

Gaa Broder Din Skæbne imøde,
Glem aldrig fraværende Ven;
Den Tanke skal Savnet forsvinde
Vi sees — om først hisset igjen.

Pris 10 Øre.

Tilføjs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania.

Etrykt i Nikolai Olsens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.